

ἀδᾶσκευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δᾶσκευτός < δᾶ-
σκεύω.

1) Ἀδίδακτος, ὁ μὴ εὐτυχήσας νὰ ἀκούσῃ διδασκῆς
τινος Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) Συνών. ἀδασκάλευτος 1.

2) Ὁ μὴ καθοδηγηθεὶς, ὁ μὴ κατηχηθεὶς καταλλήλως
πρὸς τι Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἀδᾶσκευτο ἐν
τῷ παιδί Οἶν. Ἐπῆεν νὰ μαρτυρῇ, ἅμα ἀδᾶσκευτος ἔτον Χαλδ.
Συνών. ἀδασκάλευτος 2.

ἄδατε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. δαίσειν.

Ἀκαυστος: Πέντ' ἔξε δοντίζικὰ ἀραμάκαϊ ἄδατα (πέντ'
ἔξι δένδρα ἔμειναν ἄκαυστα).

ἀδαχτύλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδαχτύλαστος Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δαχτυλιστός
< δαχτυλιάζω.

Ὁ μὴ ψαυσθεὶς, ὁ μὴ ἐγγισθεὶς διὰ τῶν δακτύλων,
συνήθως ἐπὶ τῶν τροφίμων: Τὸ φαεῖν ἀδαχτύλαστον ἐν Οἶν.

ἀδαχτυλίδωτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δαχτυλιδώτος
< δαχτυλιδώνω.

Ὁ μὴ διὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ ἀρραβῶνος περιβαλὼν τὸν
δάκτυλον, ὁ μὴ ἀρραβωνισθεὶς: Ἡ κεφαλὴ τῆς φταίει κ' εἶν'
ἀδαχτυλίδωτη. Ἀντίθ. δαχτυλιδωμένος (ιδ. δαχτυλι-
δώνω).

ἀδεβγάτιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δεβγατιστός < δεβγα-
τίζω.

Ὁ μήπω διαπερασθεὶς διὰ τῶν ὀδόντων κτενίου ἱστοῦ,
ἐπὶ τοῦ στήμονος ἔνθ' ἄν.: Παννὶν ἀδεβγάτιστον Τραπ.
Πβ. ἀδιαβάτιστος.

ἄδεια ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.) Τσακων.
ἄδεια Ἡπ. Καπ. (Σιλ. Φάρας.) Κρήτ. Κῶς Μακεδ.
(Σισάν.) ἄδεια Κῶς αἶδα Πελοπ. (Λακων.) ἀδεία
Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπ. (Μάν.) Τσακων.
ἀδεία Ἀπουλ. ἀτεία Ἀπουλ. ἀδεία Βιθυν. Θράκ. (Κο-
μοτ. Μυριόφ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Μελέν.) Μήλ.
Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Χίος κ. ἀ. ἀδεία Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἄδεια.

1) Ἐξουσία, ἐλευθερία τοῦ ποιεῖν τι κοιν.: Δὲν ἔχω
ἄδεια νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ περάσετε κοιν. || Φρ. Καὶ τί ἄδεια ποῦ
τὴν ἔχει! (ἐπὶ ἐλευθεροστομίας ὁμιλοῦντος) Κεφαλλ. β) Συγκατάθεσις,
συναίνεσις κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.): Μοῦ δίνεις τὴν ἄδειά σου
νὰ σοῦ πῶ καὶ; Ἐχω τὴν ἄδειά σου νὰ πᾶω νὰ τοῦ τὸ πῶ; Μὲ τὴν ἄδειά σου
κοιν. Δό με τὴν ἄδεια σ' Τραπ. 2) Ἐγγραφὸν ἀδείας πρᾶξεώς τινος,
οἶον γάμου, ταφῆς, θήρας, ἀπουσίας κττ. κοιν.: Δεῖξέ μου
τὴν ἄδειά σου. Σκίζω τὴν ἄδεια. Ὁ νομάρχης ὑπογράφει
τοῖς ἄδειες κοιν. 3) Σχολή, εὐκαιρία Βιθυν. Ἡπ. Θράκ. (Κομοτ.) Θήρ.
Καπ. (Σιλ. Φάρας.) Κύθηρ. Κῶς Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ.
Κυνουρ. Λακων. Μάν. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Τσακων. Χίος κ. ἀ.: Τὴν ἄδειά σου θαρεῖς πῶς ἔχω; Χίος
κ. ἀ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄδειά νὰ ῥθω Καλάβρυτ. Δὲν ἔχω ἄδεια,
μὴ μὲ πονοκεφαλῆς, δὲν ἔχω τὴν ἄδειά σου! Ἡπ. Ἐμεῖς οἱ
γυναῖκες δὲν ἔχομε αἶδα τὰς καθημερινὰς Λακων. Τώρα ποῦ
ἔχον ἄδειά ἔλα νὰ τὰ ποῦμι Κομοτ. Εὐρῆκα ἄδειά 'ς τὸ φοῦρνο
'ς τὴ βρύση - 'ς τὸ μύλο Ἀρκαδ. || Φρ. Νά 'χα τὴν ἄδειά σου!
Κεφαλλ. Ποιὸς ἔχει τὸ ἄδειές σου; Βιθυν. Ἀδειαν 'κ' ἔχω
Κερασ. || Παροιμ. Ἀδεια εἶχε ὁ καλόγερος καὶ μὲ τὰς μνίγες
πάλευε (ἐπὶ τοῦ ἀέργου) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,285. Ἡ πολλὴ
ἄδεια κάνει τὸ νοικοκύρι κλέφτη (ἐπὶ τοῦ ζημιουμένου ἐξ
ιδίας ἀπερικοψίας) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 2 105, 194. || Ἄσμ.

Καλέ, ποιὸς τὰ ἐζύμωσε τοῦ γάμου τὰ προζύμια;
—Οἱ νῆες ποῦ τὰ ἐζύμωσαν μεγάλες ἄδειες εἶχαν,
εἶχαν τοῦ Μάι τοῖς δροσμέσ, τ' Αὐγούστου τοῖς ἀνάσες

Πελοπ. (Κυνουρ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἄνναν Κομν.
1,94,20 (ἐκδ. Βόνν.) «καιροῦ λαβόμενοι καὶ ἀδείας (ἐσπέρα
δὲ ἦν), τὴν κατὰ τῶν Κομνηνῶν ἐνέδραν ἐξήρτων». Συνών.
ἀδειανάδα 1, ἀδειασί 1, ἀδειασιά 1, ἀδειότη, ἀδειοσύνη. 4) Κενὸς
χώρος, εὐρυχωρία σύνηθ.: Τὸ σπῖτι δὲν ἔχει ἄδεια Κρήτ.
Εὐκείνο τὸ σπῖτι ἔχει πολλὰς ἀδείες Κεφαλλ. || Φρ. Κάνε
μας ἄδειά (ἄδειαζέ μας τὸν τόπον, ἀπομακρύνθητι) Κεφαλλ.
Συνών. φρ. ἀδειαζέ μας τὴ γωνιά (ιδ. γωνιά). || Παροιμ.
Εὐρῆκε ἀδείες καὶ λιβαδιὰς καὶ ἀλωνίσει (ἐπὶ τοῦ ἀτακτοῦντος
ἀφόβως ὡς μὴ φοβουμένου δι' ἓνα οἰονδήποτε λόγον τιμωρίαν.
Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λειμῶνας ἀπολυομένων ὄνων
ἢ πώλων) Κεφαλλ. Συνών. ἀδειασιά 3. β) Πλατεία Θράκ.
(Αἰν.)

ἄδεια ἐπίρρ. Καπ. ἄδᾶ Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδειος.

1) Ἀέργως Πόντ. (Ὁφ.): Μὴ σιέτῃς ἄδᾶ (μὴ στέκης
ἄεργος) Ὁφ. Ὁλ' ἡμέρα ἄδᾶ στέκουμαι αὐτόθι. β) Ἡσύχως
Πόντ. (Ὁφ.): Ἀδᾶ στὰ (στάσου). Ἀδᾶ κάθ' (κά-
θησε). 2) Ἀνωφελῶς, μάτην Καπ.: Ἄσμ.

Πολέμ'σαν ἄδεια, πολέμ'σαν, καὶ ἀπέσω δὲν τὰ πῆραν.

ἀδειάζω κοιν. ἀδειάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀδειάζ-
ζον Τσακων. ἀδειάντζω Σίφν. ἀδζάζω Σέριφ. ἀδκειάζω
Κύπρ. ἀδειάζουν βόρ. ιδιῶμ. ἀδᾶζω Πόντ. (Κοτύωρ.)
ἀειδάζω Πελοπ. (Λακων.) ἀδειάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)
'δειάζω Ἀστυπ. Θράκ. (Σαρκεκλ.) Κάλυμν. Κῶς Σίφν.
'δειάντζω Σίφν. Σύμ. 'δκειάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀδειάζω.

Α) Ἀμτβ. 1) Σχολάζω, εὐκαιρῶ κοιν.: Πήγαινε,
τώρα δὲν ἀδειάζω. Ἀδειάζεις νὰ σοῦ πῶ καὶ; Χίτες δὲν
ἄδεια οὔτε μὲ ὥρα κοιν. || Φρ. Δὲν ἀδειάζω νὰ φάω ψωμί
(ἐπὶ πολυασχόλου. Πβ. Μᾶρκ. Εὐαγγ. 6,31 «οὐδὲ φαγεῖν
εὐκαιροῦν») σύνηθ. Δὲν ἀδειάζω οὔτε νὰ πεθάνω (συνών.
τῇ προσηγουμένῃ) Ἡπ. Περπατῶ καὶ δὲν ἀδειάζω (ἐπὶ τοῦ
προσποιομένου τὸν πολυάσχολον, ἂν καὶ δὲν ἔχει κἀνὲν
ἔργον) Πελοπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ.
Τ 1180,19 «ἀδειάσαντος τοῦ Ἀχαιοῦ στρατοῦ εἰς τὸ
τεύξεσθαι μέγα δόρπον» καὶ Ορυσκ. 12,18 «ἀλλὰ καὶ
ἀδειάζουσιν ἐν καιρῷ». β) Ἐκκενοῦμαι σύνηθ.:
Ἀδειασε ἡ πλατεῖα. Θ' ἀδειάσῃ τὸ βαρέλλι σύνηθ. γ)
Ἐξαντλοῦμαι, παύω Κύπρ.: Ἐδκειάσαν τὰ νερά. 2) Χρο-
νοτριβῶ, ἀργοπορῶ, βραδύνω Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἀθ θέλη
νὰ ῥτη, νὰ μὴ ἀδειάῃ πλέο (ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς νὰ μὴ
χρονοτριβῇς πλέον).

Β) Μετβ. 1) Κενῶ, ἐκκενῶ, χύνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀδειάζουν τὰ ποτήρια - τοῖς στάμνες - τὰ βαρέλ-
λια κττ. κοιν. Τοῦ ἀδειασε τρεῖς πιστολῆς Κεφαλλ. κ. ἀ.
|| Φρ. Ἀδειάζε μας τῇ γωνιά! - τὸν τόπο! (φύγε ἀπ' ἐδῶ!)
σύνηθ. Ἀδειασέ μας τὰ πιὰτ-τα (συνών. τῇ προηγουμένη)
Ζάκ. Ἐδάσεν ἀτὰ ἀφκάτ' ἀτ' (τὰ ἀδειασε ἀποκάτω του,
ἀπεπάτησεν, ἐπὶ τοῦ φοβηθέντος ὑπερβολικῶς) Κοτύωρ.
|| Γνωμ. Ὅποιους ἀδειάζ' χοροὶς νὰ γιμίζ' γλήγουρα θὰ βρῇ
τοὺν πάτου Λέσβ. Πβ. ἀπαδειάζω. **2)** Ἀπαντλῶ, συνή-
θως ὡς ὄρ. ναυτικός: Ἀδειάζω τὰ νερά (ἐξάγω εἰς τὴν
θάλασσαν τὰ εἰς τὸ σκάφος εἰσρέοντα ὕδατα) σύνηθ.
|| Φρ. Ἀδειάζου τ' βάρκα (ἀποπατῶ) Αἰν.
Πβ. εὐκαιρώνω.

ἀδειανάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειανός.

1) Σχολή, εὐκαιρία: Θαρεῖς πῶς ἔχω τὴν ἀδειανάδα σου;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδεια **3**. **2)** Κενὸς χώρος: Ὡς τὴ μέσα
βάδα τοῦ φούρνου εἶν' ἀδειανάδα γιὰ δυὸ ψωμιά.

ἀδειανός ἐπίθ. σύνηθ. ἀειδανός Πελοπν. (Λακων.)
ἀδκειανός Κύπρ. ὀδειανός Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ανός. Πβ. λείτος - λειανός κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,117. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ σχολάζων, ὁ ἔχων ἀδειαν, ἀργός, εὐκαιρος
σύνηθ.: Δὲν εἶμαι ἀδειανὸς σήμερον νὰ πά' νὰ δγιῶ τ' ἀμπέλι
Βιθυν. (Κατιρ.) Εἶν' ἀδειανὸ τὸ κωπέλλι σου νὰ πάη σ' ἓνα
θέλημα; Κεφαλλ. Εἶν' ἀδειανὸ τὸ ζῶο νὰ κάμη ἐν' ἀγῶι;
αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀδειανὸς καλόγερος ἔγραφε κι ἀπέγραφε
(ἐπὶ τοῦ ἀέργου, ὅστις κατατρίβει τὸν καιρὸν του εἰς ἀλυσι-
τελῇ ἔργα διὰ νὰ φαίνεται πολυάσχολος) Λευκ. κ. ἀ.
Ἀδειανὸς καλόγερος μυῖγες ἐκοντάρει (συνών. τῇ προηγου-
μένη) Ἡπ. Ἀδκειανὸς ἀρκάτης θωρεῖ κολοιοὺς 'ς τὸ πέλαος
Κύπρ. Συνών. *ἀδειασάρις, *ἀδειασερὸς, ἀδειᾶτος **1**,
ἀδειος **1**, εὐκαιρος. **2)** Κενὸς σύνηθ.: Ἀδειανὴ στάμνα,
ἀδειανὸ βαρέλλι-πιάττο κττ. Πάει κ' ἔρχεται μὲ τὰ χέρια ἀδειανὰ
σύνηθ. || Φρ. Ἀδειανὸς κουνάμενος ἐγύρισε (μὲ κενὰς τὰς
χεῖρας) Κεφαλλ. Βρῆκα τὸ μπελᾶ μου 'ς ἀδειανὴ μερὰ
(ἀναιτίως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ψῆ, δειανός! (ψυχὴ, κἀνείς!)
Μακεδ. (Βελβ.) || Παροιμ. Ἀδειανὰ τὰ χέρια σου, κακὸ εἶν'
τὸ ποδιακό σου (ὅταν ἔρχεσαι μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, θ' ἀπο-
τύχης) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀδειανὸ βαρέλλι φίλο δὲν πιάνει (ὅτι ἐκεῖ-
νος γίνεται φίλος μας, ὅστις προσδοκᾷ παρ' ἡμῶν χάριτας)
Πελοπν. (Γορτυν.) Σακκὶ ἀδειανὸ δὲ στέκει ὁλόρτο (ὅτι ἡ
μωρία τῶν ἀνθρώπων σὺν τῷ χρόνῳ ἀποκαλύπτεται)
Κεφαλλ. || Ἀσμ.

Νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνὶ | νὰ πᾶς 'ς τὴ μάνα σ' ἀδειανὴ
Ἡπ. Συνών. ἀδειᾶτος **2**, ἀδειος **2**, εὐκαιρος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδειανὸ Σῦρ.
Ἀδειανὸ Σῦρ.

ἀδειανοσακκούλλης ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειανός καὶ τοῦ οὐσ. σακκούλλα.

Πάμπτωχος: Ἀδειανοσακκούλλης εἶν' εὐτεῖνος εὐτοῦ.

***ἀδειασάρις** ἐπίθ. ἀδκειασάρις Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδειασι.

Ὁ σχολάζων, ἀργός, εὐκαιρος: Παροιμ. φρ. Ὁ παππᾶς
ὁ ἀδκειασάρις θάβκει τῶν ζωντανῶν (ἐπὶ τοῦ στερου-
μένου ἐργασίας καὶ ζητοῦντος διὰ παντὸς τρόπου ἐργα-
σίαν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδειανός **1**.

***ἀδειασερὸς** ἐπίθ. ἀδκειασερὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδειασι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερὸς.

*Ἀδειασάρις, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Ἀδκειασερὸς παππᾶς
θάβκει τῶν ζωντανῶν.

ἀδειασι ἡ, Κύθν. Μεγίστ. ἀδκειάσι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Σχολή, εὐκαιρία, καιρὸς Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ.:
Δὲν ἔχω ἀδειασι Μεγίστ. Ἄμα εὐρὼ ἀδκειάσιν, 'εν-νά 'ρτω
νὰ σοῦ δουλέψω Κύπρ. Ἐχω δουλειὰν πολλὴν τῶν 'εν ἔχω
ἀδκειάσιν αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδεια **3**. **2)** Ἐλάτ-
τωσις, μείωσις, κυρίως ἐπὶ τῆς σελήνης, ὅταν ἀρχίζη
νὰ φθίνη Κύθν.: Ἀδειασι τοῦ φεγγαριοῦ (τὸ διάστημα,
καθ' ὃ ἀρχίζει νὰ φθίνη ἡ σελήνη) Κύθν. Συνών. χάσι.

ἀδειασιά ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Σχολή, εὐκαιρία, καιρὸς: Μωρ' ἀδειασιά πόχει αὐτός!
(εὐκαιρεῖ διὰ πᾶσαν ἐνασχόλησιν). Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀδεια **3**. **2)** Ἡ πρᾶξις τοῦ κενοῦν, ἡ κένωσις:
Τό 'καμε ἀδειασιά τὸ σπίτι (τὸ ἀδειασε καὶ ἔφυγε). Ἡ ἀδει-
σιὰ εὐτεινοῦ τοῦ βαρελλιοῦ θὰ γένη σὲ τρεῖς μῆνες. **3)** Κε-
νὸς χώρος, εὐρυχωρία: Ἐχει ἀδειασιὲς αὐτός (ἔχει εὐρυχω-
ρίαν). Συνών. ἀδεια **4**.

ἀδείασμα τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἐκ κένωσις) ἀδειασμαν
Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδειασμα Ἀπουλ. ἀδειαμ-μα Καλαβρ.
(Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Βραδύτης, χρονοτριβὴ Ἀπουλ. Μπόβ. **2)** Κέ-
νωσις Λυκ. (Λιβύσσ.) — Λεξ. Γαζ.

ἀδειασταμπάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀδειασταμπάρ'ς Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀδειαστῆς καὶ ἀμπάρι κατ' ἀντίστρο-
φον σύνθεσιν.

Ὁ κενῶν τὸ ἀμπάρι, τὴν σιταποθήκην: Παροιμ.
Μάρτ'ς, γδάρτ'ς, ντουμπανουβαέν'ς κι ἀδειασταμπάρ'ς (ὅτι
κατὰ Μάρτιον ἐξαντλοῦνται ὅλαι αἱ προμήθειαι τῆς οἰκο-
γενείας). Συνών. ἀμπαροτινάχτης, κοφινιδοτινά-
χτης, τιναχτοκαλαθίδης.

ἀδειᾶτος ἐπίθ. Σίφν. ἀδειατὸς Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.)
Σίνφ. Τῆν. ἀδειατὸς Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶτος κατὰ τὸ ἀντίθ. γεμᾶτος. Πβ. ἀδρός-ἀδρᾶτος.

1) Ὁ ἔχων ἀδειαν, σχολάζων, ἀργός Σίφν. Τῆν.:
Εἶσαι ἀδειατὸς αἰῖριο νὰ μοῦ κουβαλῆς ξύλα; Σίφν. Ἀδει-
ατὸς εἶσαι καὶ κἀθεσαι καὶ τοῦ μιλεῖς; αὐτόθ. Ὁ δεινὸς ἀδειατὸς
πόμ'νε Τῆν. Συνών. ἀδειανός **1**, *ἀδειασάρις, *ἀδειασε-
ρὸς, ἀδειος **1**, εὐκαιρος. **2)** Κενὸς Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.)
Σίφν. Σκῦρ.: Τόπος ἀδειᾶτος Σίφν. Ἀδειατὸ εἶναι τὸ σταμνὶ
αὐτόθ. Τό 'καμε ἀδειατὸ τὸ σπίτι αὐτόθ. Συνών. ἀδει-
ανός **2**, ἀδειος **2**, εὐκαιρος.

ἀδείλιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) — Λεξ. Γαζ. (λ.
ἀτρομος) ἀδείλιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δειλιαστὸς < δει-
λιάζω.

Ἀτρομος, ἀφοβος, τολμηρὸς ἐνθ' ἀν.: Ἀδείλιαστο
παλληκάρι Κάρυστ. Τοῦ μάτ' αὐτ'νοῦ εἶναι ἀδείλιαστον Αἰτωλ.
Συνών. ἀτρόμαχτος, ἀτρόμητος.

